

Eventyr om skrubtudsen

I

Der var engang en lille pige. Hver eftermiddag gav hendes mor hende en lille skål med mælk og tvebakker og så satte hun sig ud i gården. Når hun begyndte at spise, kom en skrubtudse kravlende ud af en revne i muren, stak hovedet ned i mælken og spiste med. Barnet morede sig derover, og når skrubtudsen ikke kom straks, når hun havde sat sig derude med sin lille skål, råbte hun:

"Skynd dig, lille tudse, kom du lidt mælk og brød skal have, du er sulten vist, og tom er din lille mave."

Så kom tudsen løbende og tog for sig af retterne. Til tak bragte den barnet mange smukke ting fra sit skatkammer, skinnende stene, perler og legetøj af guld. Den drak imidlertid kun mælken og lod tvebakkerne ligge. En dag tog pigen sin ske, gav den lille et tjat på hovedet og sagde: "Du skal også spise tvebakker." Moderen, som stod ude i køkkenet hørte, at barnet snakkede med nogen, og da hun så, at det slog en skrubtudse med sin ske, løb hun derud og slog det skikkelige dyr ihjel med et stykke brænde. Fra nu af blev barnet helt anderledes. Så længe tudsen spiste sammen med det, voksede det sig stor og stærk, men nu mistede det sine røde kinder og blev mager. Kort efter begyndte uglen at skribe om natten, rødkælken samlede grene og blade til en krans, og det varede ikke længe, før barnet døde.

II

En lille pige, som hverken havde far eller mor, sad en dag ved byens mur og spandt. Da kom en skrubtudse kravlende ud af en revne i muren, og i en fart bredte hun sit blå silketørklæde ud ved siden af sig. Sådan et holder tudserne så meget af at gå på. Da skrubtudsen så det, vendte den om og kom tilbage med en lille guldkrone, som den lagde på tørklædet, og så kravlede den bort igen. Pigen tog kronen, den lyste og skinnede og var af det fineste, spundne guld. Kort tid efter kom tudsen igen, men da den ikke så kronen, kravlede den hen til væggen og slog i sin sorg hovedet imod den, så længe den havde kræfter til det, og til sidst faldt den død om. Hvis den lille pige havde ladet kronen ligge,

havde skrubtudsen nok bragt hende flere smukke ting fra sin hule.

III

"Huhu," råber tudsen. "Kom herud," siger barnet, og når tudsen kommer spørger det efter sin lille søster: "Har du ikke set lille rødstrømpe?" - "Nej," svarer tudsen, "har du ikke, huhu, huhu, huhu."

* * *